

LOYNIHELLIÐ

eftir J. M. Neale

Ræddir í oyðimörkinni

3. PARTUR

Framhald

Hann hevði vísast harra sin um, at her viltist hann ekki, hvorki á degi ella á nátt. Men ógvuliga villingasamt var hetta lendið, tí har var nærum onki at miða seg eftir uttan sólin og stjörnur. Men Difilus reið miðvisur undan kamelfylginum.

Lítið varð tosað. Hver sat í sínum heimi. Tí nústani, tá ið náttarkvirran hevði stillað huga teirra, fóru tey at gera sær greitt, hvat henda rýmingin kundi føra við sær. Nústani sóu tey, hvussu fáment tey vóru — at øll rómverska rikismegin var sett til at gera enda á teimum kristnu. Tey flýddu nú til ein landspart, sum ræðuligar søgur gingu um, søgur um rænd keypmansfylgi, dripin ferðafólk og horvnar menn og kvinnur. Fóru tey at lata hesar hugsanir fáa vald á sær, ja, so fóru flest øll av teimum at missa alla vón um nakrantíð at siggja heimbygd sína, Ombi, aftur. Tey riðu tigandi í fleiri tímar. Vindurin vaks. Eingin uttan Difilus visti, hvar tey vóru stödd.

Hoyr — hvat var hatta?

Difilus koyrði á kamelarnar. Teir kamelarnir, sum bóru viðføri, gingu væl. Jóhannes hevði gjørt eitt gott keyp.

Nú var tað aftur har! — Fyrst eitt eykandi yl, sum so harðnaði so við og við. Var tað ein, ið rópti eftir hjálp?

»Steðga, Difilus!« beyð Basilius.

Difilus steðgaði kamelunum og Basilius reið fram til hansara.

»Difilus, ert tú enn visur í, at vit eru á rættari leið?«

»Ja, harri!«

»So er eingin bygd her í námindum meðni?«

»Nei, harri,« svaraði Difilus og leit seg óttafullur íkring.

»Basilius risti við hövðinum. »Men vit hava kortini øll hoyrt hesa ræddina!«

Hann hevði ekki meir enn sagt tað, so hoyrdist ljóðið aftur. Hesa ferð ljóðið tað sum eitt fólk, ið var í størstu neyð. Tað rann sum kalt vatn niður eftir bakinum á dreingjunum. Cyrilla fór at gráta.

»Eg riði yvir hagar at vita, um eg kann veita nakra hjálp!« segði Basilius og skundaði undir kamel sín.

»Nei, steðga, harri, far ekki!« rópti trælurin.

»Hvat bagir tær?«

»Fyri Guds skyld, harri, hevur tú livið kært, bæði hjá tær og tínum, so far ongan veg frá okkum, harri!«

Aftur hoyrdist ræddin. Hesa ferð nógv nærri, ógvuliga tyðiliga og eykandi.

»Hvat sigur tú, Difilus? Hoyrir tú ekki, at eitt menniskja er í neyð...«

»Nei, harri!« segði Difilus, sum nú var riðin heilt yvir til harra sín.

»Nei, harri, trúgv mær! Eg kenni hesa ræðuligu ræddina.«

Bangin hugdi trælurin í ta ættina, har teir síðstu hövdu hoyrt ræddina.

»Tú — kennir tú hesa ræddina?«

»Ja, harri! — Vit megu halda ferðini fram! Skjótt! — Um vit hava liv okkara kært.«

»Men hví tað? — Veist tú nakað at siga mær frá

hesum, so sig tað!«

»Harri, eg búi og biði teg! Lat okkum fara longur. Hetta er ekki mannarmál. Tað er ræddin á — á einum — anda...«

»Einum anda? — «

»Ja, harri! Einum ella fleiri — hoyr!«

Tætt við tey ljóðið nú eitt andskrámiligt yl. — Tað ljóðið kortini, sum kom tað frá fólk. — Eingin dugdi rættliga at fata tað. Skundisliga teskaði Difilus: »Eg kenni nógv menn, sum eru vilstir av leið av hesi ræddini og sum við neyð og deyð hava bjargað sær undan at ganga til grundar í oyðimörkinni — « Hann leit seg ræddur íkring til allar síðir. »Her er ekki rætt vorðið, Harri. Lat okkum ekki fara av vegnum, og lat okkum ekki freista Gud og koma okkum í henda vanda.«

»Vit skulu fara nú,« græt Cyrilla.

»Kom, Basilius. Far ekki og vita, hvat tað er,« bað móðurin. Bæði dreingirnir hugdu alspentir yvir ímóti tí næsta mólheygnum. Sanniliga! Nú hoyrdist rópið aftur hagai. Men nú var tað ekki so eykandi og ekki so andskrámiligt.

»Hvat man hatta vera?« spurdi Jóhannes.

»Seinni skal eg siga tykkum frá tí — men lat okkum nú sleppa okkum víðari!« — Trælurin tyktist vera heldur uppstúrt.

»Ja, ja,« segði Basilius. »Eg eri harmur um, at eg ekki sleppi at vita, hvat bagir har yvir, men um tú heldur, at tað er best, Difilus...?« Einaferð afturat hugdi hann tann vegin, sum ræddin var seinast. »Lat okkum so halda ferðina fram!«

Difilus koyrði á kamelarnar, og teir fóru til gongu. Jóhannes og Filippus riðu nú fram undir liðina á Difilusi. — Aftur hoyrdist ein stillislig eykkan, so tagnaði ræddin heilt.

»Hvaðani kom hatta ljóðið, Difilus?«

»Ja, harri, — ongin veit tað,« segði hann og leit seg aftur óttafullur íkring. »Knappliga er hon har, ræddin! Tá ræður um hvorki at lita til hegru ella vinstru, men bara skunda sær leið sína fram. Tú skalt einki brýggja teg um nakað. — «

Framhald

HAPPADRÁTTURIN

Sølan av lutaseðlum til seinra hálvár 1979 er byrjað:

Vinningarnir eru hesir:

Fyrsti dráttur
verður
20. august

1 ×	100.000,- kr.
1 ×	50.000,- kr.
2 ×	25.000,- kr.
1 ×	20.000,- kr.
3 ×	15.000,- kr.
4 ×	10.000,- kr.
14 ×	5.000,- kr.
13 ×	3.000,- kr.
15 ×	2.000,- kr.
21 ×	1.000,- kr.
55 ×	500,- kr.
100 ×	240,- kr.
340 ×	120,- kr.

+ eykavinningur 3.000,- kr.

570 vinningar fyri tilsamans 560.300,- kr.
um hálvárið

Hesi eru góðkendir happadráttarseljarar:

Annfinn Kallsberg, Viðareði
Hans Elias Johannesen, Norðepli
Arni Samuelsen, Heygavegur, Klakksvík
Óli Ellingsgaard, Eiði
Hans Petersen, Norðskála
Rasmus Nysted Hansen, Leirvík
Zelinda Gregersen, Syðrugøtu
Hanna R. Jacobsen, Glyvvar
Irena Johansen, Strændur
Ingibjörg Geyti Johansen, Signabøur
Marius Johannesen, Haldórvík
Maria Olsen, Vestmanna
Svanhild Nybo, Hestur
Sønur Petersen, Sandavágur
Tórstein Niclasen, Miðvágur
Mogens Jacobsen, Sørvágur
Herrid Joensen, Mykines
Bjarni Dalsgaard, Skálavík
Ragnhild Hammer, Trongisvágur
Erling Poulsen, Vágur
Amanda Jacobsen, N. Finsensgøta 35, Tórshavn
Hansina Perstein, Traðarvegur 16, Tórshavn

SEINASTI SØLUDAGUR

undan 1. drátti verður 11. august